

daglig praksis, at Arbejdstilsynet sparkes dørene ind i private hjem. Sådan er virkeligheden ikke, og sådan skal virkeligheden heller ikke være.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jamen hvis man i dag lever op til beslutningsforslaget, burde ministeren jo ikke have noget problem med at gennemføre forslaget.

Nej, sandheden er jo, at ministeren, at regeringen ønsker, at Arbejdstilsynet skal have de her beføjelser, fordi man ikke ønsker at respektere privatlivets fred og privatboligens ukrænkelighed.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg kan sige til arbejdsministeren, at jeg bestemt ikke vil afvise muligheden for, at det her forslag kan blive overflødiggjort, og jeg forstod nærmest igen arbejdsministeren på den måde, at det var unødvendigt at gennemføre beslutningsforslaget her, fordi de intentioner, der lå i forslaget, i forvejen var tilgodeset gennem den praksis, man har i Arbejdstilsynet.

Hvis arbejdsministeren måske under et samråd i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg kan bekræfte og dokumentere, at det forholder sig sådan, vil jeg godt overveje, om det ikke er sidste gang, vi har set det her forslag i Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 16:

Forslag til folketingsbeslutning om undtagelse fra arbejdsmiljølovens regler om hviletid og fridøgn ved hjemmearbejde.

Af Charlotte Antonsen (V), Pia Christmas-Møller (KF), Klaus Kjær (DF) og Ebbe Kalnæs (CD) m.fl.

(Fremsat 4/10 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Der er ligesom ved de to forudgående beslutningsforslag tale om en genfremsættelse.

Jeg kan måske lidt bedre forstå, at den her sag er på dagsordenen i dag, og det frygtede jeg sidst, vi diskuterede et lignende beslutningsforslag, at den ville komme.

Jeg vil ikke spille Tingets tid med en lang udredning, men alene kort gentage regeringens holdning:

Forslagsstillerne går ud fra, at alle former for hjemmearbejde kan undtages fra arbejdstidsdirektivets artikel 17, stk. 1. De ser bort fra, at hjemmearbejde kan være vidt forskellige ting. Det kan spænde fra en dagplejemor, der fast arbejder hjemme, til en programmør, som hjemmefra lægger en sidste hånd på en opgave.

Der står sort på hvidt i artikel 17, stk. 1, at 11-timers-reglen kun kan fraviges, når arbejdstidens længde ikke kan måles eller fastsættes, eller arbejdstageren selv kan fastsætte arbejdstidens længde, og når de generelle principper for beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed overholdes.

Artikel 17, stk. 1, giver altså ikke mulighed for generelt at undtage hjemmearbejde. Det er, om jeg så må sige, det juridiske grundlag for, at forslaget nødvendigvis må afvises igen. Men forslaget viser jo også, at der politisk set er lysår mellem forslagsstillerens krav om frit slag for arbejdsgiverne og regeringens krav om, at alle ansatte også skal sikres ordentlige arbejdsvilkår.

Forslagsstillerne synes at lide af den misforståelse, at teknologiske landvindinger er ensbetydende med, at de ansatte bare kan arbejde derudad. Det er fagre nye verden – altså for arbejdsgiverne. Som jeg har sagt før, ændrer teknologi en jo ikke ved, at der er tale om et ansættelses-